

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chęłmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 171 Wydanie P

Poznań, piątek dnia 12 kwietnia 1935

Rok 30

Poznań, 11 kwietnia.

Jak uzdrowić gospodarkę samorządów

Wyniki tegorocznego walnego zjazdu Związku Miast Polskich przedstawiają się mniej, niż skromnie. Choć przedmiotem dwudniowych obrad były tylko zagadnienia gospodarcze i społeczne ze starannym omiśnianiem wszelkiej „polityki”, to jednak nawet w tych dziedzinach nie posunięto się poza dawno już znane, niemal że oklepane w prasie i na rozmaitych zebraniach postulaty.

Słusznie wskazano w uchwale zjazdu, że zachwianie się równowagi budżetowej miast pochodzi nie tylko z wadliwej gospodarki, nadmiernego zadłużenia i z warunków kryzysowych, lecz że głównym źródłem złego jest przerost obowiązków ustawowych przy równoczesnym ograniczaniu uprawnień finansowych. Wprawdzie i to stwierdzenie należy do owych oklepanych prawd, ale nie zawadziło go przypomnieć w chwili, gdy z łatwo zrozumiałych powodów pewne czynniki usiłują zrobić z samorządu koźlą ofiarnego ogólnej polityki podatkowej.

Z temi obowiązkami samorządów zaczęło się bardzo dawno, jeszcze w Sejmie ustawodawczym. Kiedy katastrofa marki polskiej przekonała ówczesnych ministrów i posłów, że nie można uszczęśliwić wszystkich ze skarbu państwa, wówczas zaczęto radzić sobie w ten sposób, że rozmaite obowiązki społeczne i kulturalne składano na barki samorządów. A później, gdy przy ustalaniu walucie nie udało się zrównoważyć budżetu, wówczas obarczono samorzady także i zadaniami, należącymi do administracji ogólnej, do obowiązków państwa. Wszak samorzady nie tylko miały pokrywać część kosztów utrzymania policji, ale był nawet taki pomysł, aby przerzucić na nie wszystkie wydatki szkolnictwa powszechnego.

W okresie pomysłowości i nadwyżek budżetowych (1926—1930) ten nacisk na samorzady nieco zelżał. Powrócił jednak znowu wraz z deficytem budżetu państwowego i zastosowany został równocześnie z dwóch stron. Jedną ręką państwo zaczęło przerzucać na samorzady rozmaite obowiązki, obciążające dotychczas budżet państwowy, drugą zaś zabierało tym samorządom niekiedy ich źródła dochodowe. Było to, mówiąc otwarcie, przerzucanie części deficytu budżetu państwowego na budżety gmin, miast i powiatów.

Słusznie więc poskarżył się zjazd miast na tę politykę. Ale — naszym zdaniem — nie wskazał właściwej drogi naprawy. Bo co czytamy dalej w uchwale zjazdu?

„Zjazd zwraca się do rządu z prośbą o zapewnienie miastom dostatecznych źródeł dochodowych na pokrycie zwiększonych wydatków wskutek nakładania na samorzady nowych zadań.”

Innymi słowy brzmi to tak: „Można na nas nakładać coraz to nowe obo-

Dyrektorjat europejski na straży pokoju?

Pogłoski o projekcie Mussoliniego - Do dyrektorjatu należałyby: Anglja, Francja, Polska, Rosja i Włochy - Plan delegacji brytyjskiej - Znamienny półurzędowy głos włoski

Warszawa. (Tel. wł.) W uroczej Stresie rozpoczęły się dziś narady dyplomatyczne, przygotowywane przez bawiaćcego tam już od wczoraj Mussoliniego. Pierwotny projekt konferencji trzech ministrów zagranicznych przeobraził się w zjazd trzech premierów i tyluż sterników polityki zagranicznej. Nie od rzeczy będzie zanotować, że min. Laval towarzyszy nie tylko cały sztab z Quai d'Orsay, ale również nowy ambasador francuski w Warszawie, Noel

PLAN ANGIELSKI

Delegacja angielska przywozi ze sobą plan, o którym mówią, że osią jego będzie uroczyste zapewnienie konieczności utrzymania obecnego stanu Europy. Ze strony Anglii deklaracja będzie oznaczała wielkie ustępstwo na rzecz Europy wschodniej.

ŻĄDANIA WŁOSKIE

Rozmowy w Stresie natkną się na pewne trudności, które będą stanowiły żądania włoskie w sprawie austriackiej, a również istniejąca już ugoda francusko - sowiecka.

PAKT FRANCUSKO-SOWIECKI

Co do tego paktu „Gazeta Polska” zwraca uwagę, że rząd francuski uważał za wskazane ujawnić już przed Stresą pewne zamiary, niezależne od stanowiska angielskiego. Pakt jest jednocześnie jedno- i wielostronny, a polega na porozumieniu franko - sowieckim w dwóch. Ustanowiono interpretację art. 10, 16 i 17 paktu Ligi, zmierzając do zagwarantowania wzajemnej pomocy, gdyby zwykła procedura Rady Ligi okazała się bezskuteczna z powodu konieczności zachowania warunku jednomyślności uchwał.

DWA UKŁADY

W myśl autorów tego projektu będzie on zalecony innym mocarstwom i może się przekształcić w pakt regionalny, a nawet ogólnoeuropejski. Obecnie przewidziane są dwa układy: sowiecko-

czeski i sowiecko - bałtycki. Niema narażenie mowy o układzie francusko-czeskim, co pozwala wnioskować, że Francja uznaje za zbędne podpisanie takiego traktatu z krajami, z którymi ją łączy dawniejsze węzły sojusznicze.

Wiadomość o traktacie sowiecko-francuskim wywołała poruszenie i w Londynie i w Berlinie. Stanowisko Berlina jest zupełnie jasne.

PAKT PIĘCIU?

W Londynie, jak donosi „Kurj. Warszawski”, Mussolini czynił pewne zabiegi o pozyskanie Anglii dla idei stworzenia dyrektorjatu europejskiego, który zagwarantowałby pokój. Dyrektorjat taki byłby nowym wydaniem paktu czterech mocarstw, ale rozszerzony na 5 mocarstw przez udział Polski i Sowieców. Jest wątpliwe, czy Niemcy wzięłyby udział w grupie mocarstw, w której byłaby Rosja Sowiecka, a prawdopodobnie Anglia nie przystąpiłaby do zredukowanego w ten sposób paktu pięciu, gdyż polityka brytyjska jest pod znakiem opóźnienia decyzji i podtrzymywania opinii międzynarodowej w nadziei, że, w końcu uda się wciągnąć Niemcy do współpracy nad wzmocnieniem systemu bezpieczeństwa europejskiego. (w)

O STRESIE

Rzym. (PAT). Redaktor uchodzącego za półurzędowy „Giornale d'Italia”, Virginio Gayda, zaleca w korespondencji ze Stresy, aby nie uważać zgóry — jak to czynią liczne pisma zagraniczne — rozpoczynającej się konferencji za wydarzenie, które będzie rozstrzygało o przyszłości Europy.

Przewidywania i ostrzeżenia prasy angielskiej

Londyn. (Tel. wł.) Poranna prasa angielska stoi pod znakiem rozpoczynającej się konferencji w Stresie.

Współpracownik dyplomatyczny „Morning Post” pisze:

„Rząd angielski ma do wyboru dwie drogi. Może on pośredniczyć pomiędzy

TRZY PYTANIA

Autor zapewnia, że mylne są domysły, które snuła ostatnio prasa międzynarodowa na temat rzekomych propozycji Mussoliniego. Zadaniem konferencji będzie zbadanie ogółu problemów, będących następstwem decyzji niemieckiej z 16 marca oraz ustalenie, jaką praktyczną wartość mają jeszcze układy rzymski i londyński. Odpowiedzieć trzeba będzie na pytanie: 1) czy w dalszym ciągu możliwe jest wogóle powszechne porozumienie z udziałem Niemiec; 2) czy istnieje jeszcze możliwość zawarcia powszechnej konwencji, ograniczającej stan zbrojeń; 3) czy i jakie zadośćuczynienie będzie można dać Austrii, Węgrom i Bułgarii, które pragną dobroć się, nie wychodząc z ram legalizmu.

POD ADRESEM ANGLJI

Virginio Gayda domaga się, aby ponieść w Stresie wszelkich utopijnych i ogólnikowych kombinacji, lecz szukać konkretnych i realistycznych rozwiązań. Nie mogą to być rozwiązania częściowe, wyrwane z całokształtu, jak n. p. konwencja lotnicza, na którą godzą się Niemcy. Autor wyraża życzenie, aby ministrowie brytyjscy ujawnili więcej zdecydowania, niż okazywała prasa angielska w ciągu ostatnich tygodni, oraz żywi nadzieję, że Anglja nie złamie solidarności, którą stworzyła między nią a Włochami i Francją układy londyńskie. W każdym razie absurdalne byłoby, zdaniem p. Gaydy, oczekiwanie po Stresie cudu, czy katastrofy.

Niemcami oraz ich sąsiadami, aby nie dopuścić do zawarcia umów wojskowych, co zresztą robi od roku z wynikiem negatywnym, lub też może zawrzeć pakt z Francją względnie z innym mocarstwem w celu doprowadzenia do skutku ogólnego systemu bezpieczeństwa, do którego zaproszonooby wszystkie państwa europejskie. Należy przypuszczać, że taką będzie właśnie polityka angielska.

„Oznaczałoby to, że Anglja po pierwsze — popierałaby regionalne pakti, wzmacniając go poparciem swojej floty powietrznej. Po trzecie — złożyłoby przyrzeczenie, że wypełni wszystkie zobowiązania wynikające z art. 16 statutu Ligi Narodów i po czwarte — raz jeszcze wypowie się zdecydowanie za nieetykalnością obecnych granic europejskich. Przypuszcza się, że w powyższych sprawach rządy Anglii, Francji i Włoch dojdą do porozumienia. Francja wykazała już, że jej polityka idzie również w tym kierunku, czego dowodem jest pakt z Sowiecami, oparty ściśle na duchu i literze statutu Ligi Narodów.”

„News Chronicle” w artykule wstępnym radzi rządowi, aby umowę francusko-sowiecką przyjął za przestrożę. Umowa ta nabierze praktycznej wartości tylko wówczas, gdy zawiedzie pakt Ligi Narodów, lecz mało pocieszająca rzeczywistość nie będzie przez to zmieniona, że zawarty pakt niczem nie różni się od umowy woj-

Jutro w wydaniu głównym:

„SZLACHETNY MASON”

Przez prof. Univ. Jagiellońskiego

dr. Władysława Konopczyńskiego

wiązki, byle na pokrycie związanych z nimi w datków przyznawano nam za każdym razem nowe dochody.”

Bardzo to krótkowzroczna i na kruchych podstawiach oparta polityka! Bo cóż to są nowe źródła dochodów? Może dotacje ze skarbu państwa? Ależ o tych w obecnych warunkach budżetu państwowego nikt poważnie nie myśli. A więc — więc tylko — nowe podatki.

Nawet z czysto „magistrackiego” — że tak się wyrazimy — punktu widzenia byłby to ratunek na krótką tylko metę. Wiemy wszak, że i finanse samorządów są bodaj więcej zależne od stanu gospodarczego społeczeństwa, aniżeli finanse państwa, a to ze względu na liczne przedsiębiorstwa i zakłady samorządowe. Gdyby nawet rząd zgodził się na tę „prośbę” zjazdu miast,

co byłoby sprzeczne z ostatnimi enuncjacjami jego przedstawicieli, to takie powiększenie ciężarów na rzecz samorządu nie wyszłoby mu na zdrowie.

Droga naprawy jest tylko jedna: jak zwykle, bardzo prosta. Trzeba zmniejszyć obowiązki ustawowe samorządów, znosząc zupełnie jedne, czyniąc elastycznymi, fakultatywnymi inne zadania. To powinien być powiedzieć zjazd miast — krótko, węzłowato, bez dylematycznego: albo — albo.

Bo niema tu dwóch „albo”, lecz jest tylko jedno. Tylko zmniejszenie zadań państwa i samorządów prowadzi do odbudowy gospodarczej, a przez nią do naprawy finansów samorządowych.

Tego właśnie domaga się konsekwentnie obóz narodowy. M. K.

Ku ożywieniu handlu niemiecko-rosyjskiego

Dnia 9 b. m. podpisany został w Berlinie kontrakt handlowy między Rzeszą Niemiecką a Rosją Sowiecką, służący rozrzerzeniu wymiany towarów między temi krajami. Nie jest to wprawdzie pełny traktat handlowy, gdyż nie powzięto postanowień natury ogólnej, które zazwyczaj wchodzą w ramy takiej umowy i regulują całokształt stosunków gospodarczych między dwoma krajami. Ale uwzględnwszy nienormalny w dzisiejszych czasach stan wymiany międzynarodowej, stanowi świeżo podpisany w Berlinie kontrakt niemiecko-sowiecki cenny przyczynek do ożywienia wzajemnych obrotów. Należy dodać, że kontrakt nosi charakter umowy urzędowej, gdyż podpisany został ze strony Niemiec przez ministra gospodarstwa Rzeszy dr. Schachta, ze strony Rosji przez przedstawiciela handlowego Z. S. S. R., p. Kandelaki.

Kontrakt z 9 kwietnia reguluje na nowo wymianę handlową niemiecko-rosyjską, wykazując ostatniemi czasy niedomagania. Ważne jest przede wszystkim, że Rosja powierza Niemcom nowe zamówienia, sięgające wyskiej kwoty 200 milionów marek. Dla umożliwienia tej transakcji tworzy się konsorcjum bankowe, pod przewodnictwem tak poważnych instytucji finansowych jak Deutsche Bank, Disconto-Gesellschaft i Dresdner Bank, które udzieli kredytu 5-letniego, oprocentowanego o 2 procent więcej ponad urzędową stopę niemiecką. Kredyt niniejszy zezwoli na uproszczenie manipulacji handlowych sowieckiego przedstawicielstwa, umożliwiając odnośnym firmom gotówkową zapłatę za towar.

Prócz postanowień, dotyczących wspomnianego kredytu, załatwia kontrakt berliński ogólne sprawy wymiany towarowej na dotychczasowych warunkach. Wywóz z Rosji do Niemiec przekroczył ma w tym roku wartość 150 milj. mk.

Kontrakt, świeżo zawarty w Berlinie, a będący rezultatem kilkutygodniowych pertraktacji, wypłynął głównie z konieczności importowania przez Rosję gotowych artykułów przemysłowych, których brak ciągle jeszcze odczuwa się na rynku rosyjskim. Na pierwszym miejscu stoją maszyny precyzyjne i urządzenia techniczne, potrzebne dla dalszej realizacji planu industrializacji.

Eksport niemiecki do Rosji wynosił w r. 1931: 762,7 milionów marek, podczas gdy w r. 1934 zaledwie 63,3 milj. mk. Eksport Rosji do Niemiec spadł również, ale nie w takim stopniu. W r. 1931 wynosił 303,5 milj. marek, w r. 1934: 209,7 milj. mk. Zatem od r. 1931 uległ bilans niemiecki dotkliwemu pogorszeniu: w r. 1931 wykazywał 459 milj. mk. nadwyżki eksportu, zaś w r. 1934 — 146 milj. mk. nadwyżki importu. Nowe zamówienia sowieckie w kwocie 200 milj. mk. wyrównają częściowo tę stratę.

Racje gospodarcze u Sowietów są tak silne, że względy ogólnej polityki

schodzą na dalszy plan, wiadomo bowiem, że stosunki wzajemne Trzeciej Rzeszy i Z. S. S. R. nadal nie są przyjazne. Tak samo i położenie gospodarcze Rzeszy, cierpiące dotkliwie na brak rynków zbytu, wymagało pewnych ustępstw od ogólnej linii polityki zagranicznej. W ten sposób spotkały się stanowiska obu kontrahentów na jednej płaszczyźnie i doprowadziły do zawarcia kontraktu.

Warto przy tej sposobności dodać, że dla Sowietów decydującym momentem przy rozpisywaniu dostaw zagranicą jest kwestja dogodnego regulowania należności pieniężnych. Podczas gdy w początkowym stadium rozwoju „piatiletki“ większość zamówień zagranicznych trzeba było regulować gotówką, co (przy braku dostatecznej ilości dewiz) powodowało dla Rosji konieczność eksportowania za wszelką cenę, czyli po cenach dumpingowych, to z biegiem czasu udało się przedstawicielstwom handlowym Z. S. S. R. za-

granicą tak rozbudować aparat kredytowy z obcemi firmami, że jest on dziś główną podstawą sowieckich obrotów. Kredyty były pierwotnie krótkoterminowe, później weksle zaczęto prolongować, ostatecznie zamieniono powtarzające się prolongaty na pełny kredyt długoterminowy, który jest ty nową formą dzisiejszych transakcyj Rosji z krajami przemysłowemi Europy i Ameryki. Taki też kredyt przewidziany jest w świeżym kontrakcie berlińskim.

Porozumienie to powitane zostało w Niemczech z żywym zadowoleniem, przede wszystkim z przyczyn gospodarczych: rozszerzenia zagranicznych rynków zbytu. Ale są niewątpliwie i takie koła w Niemczech, które witają układ jako rodzaj pomostu, co w obliczu niepomyślnych obecnie stosunków politycznych Trzeciej Rzeszy z Sowietami ma swoją wartość. Do układu nie byłoby zapewne doszło, gdyby niemiecki świat przemysłowy i finanse nie posiadały zdawna wyrobionych stosunków na rynku rosyjskim, na których widocznie nadal im zależy.

Dla Polski jest rozwój sowieckoniemieckich stosunków handlowych zawsze godny uwagi.

UWAGI

Pomysł niecodzienny. Oczywiście z Ameryki. Dodajmy dla dokładności, że spłodzony w mieście Amarillo, w stanie Texas.

Wyobraźmy więc sobie całe to miasto, wszystkich jego młodych i starszych obywateli, w gorączkowym podnieceniu. Dziś wszyscy są na nogach, wylegli z domów i uczestniczą solidarnie w wielkim święcie miasta rodzinnego. Kilkanaście tysięcy widzów stoi stłoczonych, głowa przy głowie, wzdłuż głównych ulic i cierpliwie znosi upał wiosennego słońca południa.

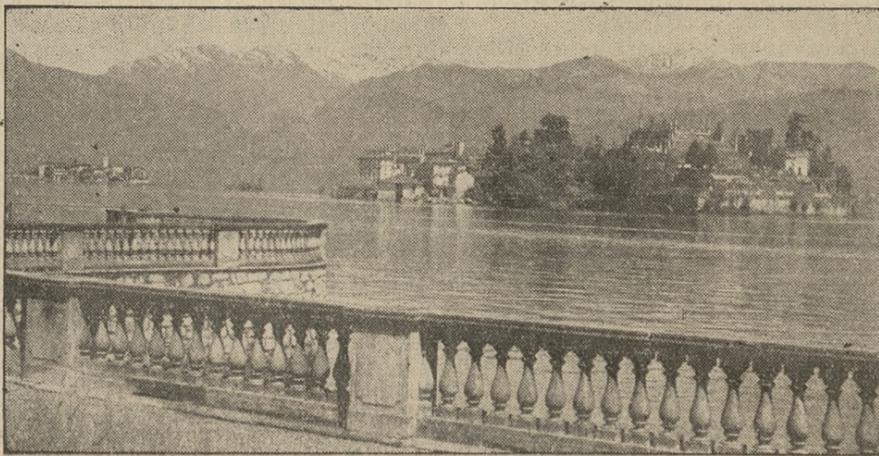
Wreszcie przez czekające rzesze przechodzi drgnienie: gwarą głosów się wzmagają i widać już czoło pochodu, co godnie kroczy od strony ratusza. Pochylają się sztandary, z tysiąca ust wyrwywają się okrzyki, pada deszcz kwiatów. Dokola girlandy, transparenty, wiewaty. Kogoż tu fetują? Kto jest przedmiotem owacyj i ogólnego entuzjazmu?

I oto pochód zbliżył się na tyle, że widać już uczestników, — przedmiot powszechnego aplauzu. Ostatnie wątpliwości rozprasa wymowny język napisów na transparentach: „Cześć zasłudze. Cześć wiekowi. Amarillo święci dziś Dzień Teściowych!“

Przecieramy oczy. Na czele pochodu kroczy sam gubernator stanu Texas w własnej osobie. Na pryncypalnym placu wspinają się na trybunę i w natchnionych słowach zaczyna głosić chwałę czcigodnych matron teściowych, — tak cennego, a tak rzadko docenianego „gatunku“ ludzkiego! Przy uroczystej ciszy, z pośród zebranych trzech tysięcy „kapłanek“ tego stanu — nawiasem mówiąc, starannie „dobrych“ i „przesiarnych“ przez komitet obywatelski — dochodzi tu i ówdzie łkanie. Wzruszająca ceremonia osiąga punkt kulminacyjny w akcie dekorowania najszlachetniejszych z pośród teściowych dzielnego miasta Amarillo. Nazajutrz pisaly w całych Stanach gazety, że „Dzień Teściowych“ w Amarillo przeszedł w podniosłym nastroju. Tylko czekać, a znajdzie w innych miastach amerykańskich naśladowców.

Tak więc w ślad za „dniami“ dziecka, matki, oszczędności, przyjaciół zwierząt, sadzenia drzew i t. p. doczekały się swego święta... teściowe — istoty tak samo potrzebujące opieki i ludzkich względów.

W BLASKACH WIOSENNEGO SŁONCA

NAPRZECIW UROCZEJ STRESY, NA WYSPIE WŚRÓD WÓD LAGO MAGGIORE w pałacu ks. Boromeusza obradują mężowie stanu.

Zaniepokojenie w Danji

W małej, spokojnej Danji zapanał w ostatnim czasie duży niepokój, bowiem niemieckie parcie do ekspansji godzi, jak się okazuje, również w jej granice. Danja nie Irała udziału w wojnie światowej. Traktat wersalski interesuje ją jednak również ze względu na postanowienia terytorjalne. W północnej części Szlezwiku, znajdującej się przez 55 lat pod panowaniem niemieckim, przeprowadzony został plebiscyt, który pomimo wszelkich dawniejszych prób pozyskania ludności dla Niemiec, zakończył się tem, że 88 procent głosujących wypowiedziało się za przyłączeniem do Danji. W roku 1920 obszar plebiscytowy został znowu wcielony do Danji.

Zdawało się, że po takim wyniku plebiscytu trwałość nowego porządku jest zagwarantowana. Czasy jednak się zmieniają. Skoro tylko władza w Niemczech znalazła się w ręku narodowych socjalistów, kwestja granicy niemiecko-duńskiej znowu stała się aktualną. Wbrew wszelkiej zdrowej logice niemiecko-duńska granica oznaczona została jako „krwawiąca rana Niemiec“ i rozpętano wzdłuż niej zaciętą walkę. Niemiecacy aktywiści u-

porczywie napierają. — Niemiecka mniejszość narodowa w Danji zjednoczyła się w silnej niemieckiej organizacji. Jak grzyby po deszczu w Szlezwiku wyrastają niemieckie szkoły prywatne. Z tajemniczych źródeł napłynęły dziesiątki milionów na zakupno gruntów w strefie granicznej. Pod maską sportu wytworzyły się wojskowe organizacje.

W Niemczech pewne koła poljeły propagandę na rzecz „przesunięcia“ niemiecko-duńskiej granicy. Mimo, iż niemieckie koła oficjalnie oświadczają, że takich zamiarów wcale nie mają, w Danji żywi się obawy, że jakieś nieregularne formacje niemieckie podejmą próby zamachu na południowe terytorjum duńskie. Dla Danji sprawa jest tem poważniejsza, że w przekonaniu, iż granicom nie grozi żadne niebezpieczeństwo z zewnątrz, rząd zredukował siły zbrojne, tak, że dzisiejsza armja duńska nie jest w stanie odprzeć ataku nawet nieregularnych sił nieprzyjacielskich. Dlatego naczelnym dowódcą wojsk duńskich, generał With, publicznie wskazuje na konieczność podwojenia obronnych środków, o czem już krótko donosiliśmy. Gene-

rał With w swym odczycie m. in. powiedział:

„Obecny plan obrony przyjęty został w 1923 roku. Kwestja gwałtownego przesunięcia granicy wywiązała się później. Hitlerowski militarizm gruntownie zmienił naszą sytuację. Rozszerzenie planu wojskowego jest dla nas żywotną koniecznością. Sztab generalny spełnił swój obowiązek. Nasza granica z Niemcami jest długa tylko na 55 km., ale nasze wojsko nie wystarczy nawet na tę długość. Z niemieckiej strony oficjalnej odzywają się wprawdzie miękkie głosy, ale doskonale zdajemy sobie sprawę z tego, że moglibyśmy przeżywać ponownie rok 1848.“

Spółeczeństwo duńskie mocno zaniepokojone jest niemieckimi poruszeniami nad granicą duńską i coraz to głośniej odzywają się głosy, domagające się reformy wojskowej w Danji. Nie ulega wątpliwości, że rząd duński głosy te weźmie pod uwagę.

G. R.

Stronnictwo Narodowe

KOŁO STARE MIASTO

Zebrańie z referatem odbędzie się w czwartek, 11 b. m. o godz. 20 w lokalu p. Wróblewicz, ul. Chwaliszewo nr. 68.

O liczne i punktualne przybycie prosi Zarząd.

Zebrańie wspólne Kół

Jeżyce i Łazarza - Jeżyce

odbędzie się w piątek, 12 b. m. o godz. 20 w sali p. Tomkowskiego, ul. Szamarzewskiego 18.

Przemawiać będzie prezes Klubu Narodowego w poznańskiej radzie miejskiej p. red. Bohdan Jarochowski.

Wszystkich członków o punktualne przybycie proszą Zarządy.

Zebrańie plenarne Narodowej Organizacji Kobiet odbędzie się w czwartek, dnia 11 b. m. o godzinie 20 w sali Stronnictwa Narodowego, św. Marcin 65, w podwórzu na prawo.

Referat polityczny wygłosi p. p. sianka Helena Grossmannówna.

Wstęp za legitymacjami.

Zarząd.

ZJAZD WIELKICH POLITYKÓW NAD LAGO MAGGIORE

MACDONALD

SIMON

MUSSOLINI

FLANDIN

LAVAL

ECHA WARSZAWSKIE

Warszawa, w kwietniu.

Budząca się wiosna może technicznie ożywienia w nasze codzienne życie. Dzisiaj bowiem dzień za dniem płynie tak monotonnie, że brak reakcji musi budzić najdziwniejsze uwagi.

Co fascynuje stolicę? Gdzie jest ten czynnik, który wywołuje bardzo silne wzruszenia, uczucia, dyskusje, tarcia? Polityka? Mówi się o niej, owszem, owszem i na tem koniec. Więcej się poplotkuje i stop. Konstytucja? O, było niewątpliwie duże zainteresowanie w dniu jej uchwalenia i w dniu batalji w Sejmie. Napięcie wyładowało się w niedzielę i spokojny mieszczech poszedł po południu do kina, a rano chciał obejrzeć pochód, ale go spłoszył sączący się zimny kapuśniaczek.

Pan Eden? Owszem, wywołał dyskusje kawiarniane, a oczarował przedewszystkiem kobiety. Wypatrywały jego fotografie w ilustracjach i marzyły o Anglikach, dobrze skrojonem ubraniu, sporcie i o funtach... W ostrożności wszystkie sympatie angielskie skupią się na witrynie angielskiego sklepu przy Krakowskim...

Sztuka? Ha, ha, bodajże więcej ludzi zainteresował pożar w IPS-ie, aniżeli wystawa rzeźby francuskiej, tam właśnie wtedy zorganizowana.

Dyskusje artystyczne, społeczne, literackie? Ustawa biblioteczna? Kino? Owszem tam się chodzi, czyta pisma, rozmawia, lecz wszystko razem robi się jakby z urzędu, bez wiary wewnętrznej, bez emocji, bez pasji. Podniesiono myśl zastąpienia słów naszego hymnu narodowego innymi przy zachowaniu melodji. Kiedyś Kasprowicz wraz z prof. Jachimieckim omawiali kwestję stworzenia nowego hymnu narodowego na nutę kolendy „Bóg się rodzi”. Pomysły te się nie urozeczywiściły. Czy teraz się uda to komitetowi, który, choć oparł się o Akademię Literatury, nie posiada dostatecznego uznania w społeczeństwie? Chyba, że się zechce rozkazem regulować nawet takie kwestje?...

Pewne ożywienie wniósł „tydzień taniej książki”. Obniżono ceny niektórych książek ogromnie. I nie zawiedziono się. Przed rokiem podobną imprezę urządziła także Kasa Mianowskiego; doprawdy zdziwienie wzbudziło u samych organizatorów powodzenie tej imprezy! To samo i dzisiaj. Lubo zniżka cen książek trwa parę dni, już teraz zabrakło np. trzeciego tomu „Dziejów” Bobrzyńskiego. Panowie nakładcy się przekonali, że — tania książka ma dostęp wszędzie i że poszukują jej niecierpliwie wszyscy łaknący, a takich jest doprawdy — milion!

Eksperyment, urządzony dzisiaj przez księgarzy, daje już teraz korzystne dla nich i dla publiczności rezultaty. Prawda, że ceny książek obniżono ogromnie, ale też można się było przekonać, że tania książka łatwiej się rozchodzi, wskutek czego obieg

pieniądza jest szybszy... Zresztą najlepiej to zrozumieli wydawcy Żydzi, masowo produkujący swe „groszowe” wydawnictwa, które mają wzięcie. Czyżby przedsiębiorcy polscy, mający oparcie o drukarnię, nie zechcieli zaryzykować? Właśnie w tej dobie kryzysu...

Teraz świeżo zaryzykował także dyr. Szyfman, stwarzając z Teatru Narodowego — teatr repertuarowy. Takiego teatru w stolicy nie mamy. Nie mamy go także i w większych środowiskach kulturalnych, jakkolwiek tam zmienia się częściej repertuar, aniżeli w stolicy, gdzie jedna sztuka jest obliczona normalnie na okres miesiąca.

Możność dysponowania większą liczbą aktorów, a także większą ilością

sztuk, wystawionych na deskach czterech teatrów miejskich, pozwoliła już teraz dyr. Szyfmanowi przeobrazić na próbę Teatr Narodowy w teatr repertuarowy. Ma do dyspozycji: „Zemstę”, „Wielkiego człowieka do małych interesów”, „Krysię”, Szaniawskiego „Henryka IV”, „Klub kawalerów”, „Szklanę wody” Scribego. Jeżeli ta impreza, posiadająca za sobą niespełna dwa tygodnie, się powiedzie, będzie to inowacja dobra i pożyteczna. Dotychczasowe przyjęcie zapowiada się korzystnie, jeżeli się zważy, że Warszawa odrodzona takiego teatru dotąd nie posiadała.

Gdybyż to się powiodło! Zasady, na jakich opiera się obecna polityka teatralna, pozwalają na taki pożądany i społecznie i artystycznie luksus. Teatr Narodowy może się istotnie przeobrazić w repertuarowy na stałe: byłby to wielki teatr reprezentacyjny, czego nam brak niesłychanie. Jakażby to korzyść była dla prowincji, która mogłaby podczas krótkiego pobytu w stolicy zapoznawać się z najklasyczniejszym dorobkiem teatralnym ostatniej doby! Powodzenia, powodzenia!...

H. W.

Goły rozboju się nie boi

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego”).

Wilno, 10 kwietnia.

Poruszyć tu pragnę zagadnienie, które już nieraz na łamach „Kurjera Poznańskiego” było omawiane. Chodzi mianowicie o tajne gorzelnictwo, które nadal szerzy się w sposób wprost zaskarżający.

Po ostatniej zniżce cen wyrobów monopolowych, spodziewano się, że wpłynie ona na zmniejszenie popytu na samogon i zachęci amatorów alkoholu do nabywania „kazonnej” wódki, od której ludzie nie ślepną tak, jak to się wielokrotnie zdarza po źle oczyszczonym denaturacie, a nawet i po zwykłym samogonie, skoro się doń „dla mocy i smaku” dodało jakichś zakazanych korzeni, czy grzybów.

Przyczyn dalszego rozwoju potajemnego gorzelnictwa jest zasadniczo dwie.

Pierwsza polega na tem, że obniżka cen wyrobów monopolowych nastąpiła o wiele zapóźno.

Samogoniarze nauczyli się pędzić wódkę tak tanio, że konkurować z nimi niesposób. Ale, co ważniejsze, ceny żyta, tego podstawowego „surowca” uległy dalszej zniżce, bo dziś w miejscowościach, położonych dalej od kolei, za 1 pud żyta (16 kilogramów) płaci się 1 zł 14 gr do 1 zł 20 gr. A jeśli z tego pudu można przy obecnych cenach spirytusu wypędzić samogonu na 7—8 zł, już się fabrykacja opłaca. To też ilość gorzelenek i gorzelników mnoży się z miesiąca na miesiąc i narazie niema widoków na zatamowanie tego procesu.

Dруга przyczyna szerzenia się potajemnego gorzelnictwa leży w niebywałym zubożeniu ludności wiejskiej, która kompletnie pozbawiona jest gotówki, tak, że nieraz włościanin woli, dajmy na to, iść pieszo do miasta 100—150 klm., byleby nie wydać 5—6 złotych na kole. (Obserwuje się to wciąż na procesach sądowych). Woli więc pójść

z pudem żyta w worku do samogoniarza i zamówić sobie butelkę, czy dwie samogonu, niż wydać „żywą gotówkę” w sklepie miasteczkowym.

To samo zubożenie zmniejszyło z drugiej strony wrażliwość potajemnych fabrykantów gorzałki na surowe kary, jakie stosują wobec nich sądy.

Pochodzi to stąd, że już taki jegośność nie ryzykuje majątkowo. Najczęściej zniszczono materialnie takiego „fabrykanta” już przy pierwszym wypadku ujawnienia uprawianego procederu, bo zapłacenie 2—3 tysięcy złotych grzywny dla właściciela nawet pięć-sześćdziesiąt hektarów gospodarstwa, połączone z odsiedzeniem chociażby tylko półrocznego kryminału, równa się kompletnej ruinie. To też po

Przy zaparciu stolca, przekrwieniu podbrzusza, bólach w krzyżu i w bokach, braku oddechu, biciu serca, migrenie, szumie w uszach, zawrotach głowy i ogólnym złem samopoczuciu, naturalna woda gorzka **Franciszka Józefa** powoduje wydajnie i obficie wypróżnienie i zanik poprzednich objawów niepokojących. Zalecana przez lekarzy.

Tg 651.

wyjściu z więzienia zabiera się on ponownie do fabrykowania samogonu, robiąc to coraz precyzyjniej i coraz lepiej zamiatając ślady. Powstał ostatnio specjalny rodzaj wędrownych gorzelników, którzy fabryczkę swoją przenoszą z miejsca na miejsce, nie popasując dłużej w jednym miejscu, by nie obudzić czujności policji.

Ale, co najważniejsze, rośnie liczba recydywistów. Przed kilku dniami byłem świadkiem ogłoszenia wyroków łącznych na sesji wyjazdowej wileńskiego sądu okręgowego w Wilejce Powiatowej.

Na ławie oskarżonych raz poraz zjawiali się osobnicy, którzy byli już skazywani po 4—5 razy.

Zapytany przez sędziego, dlaczego, pomimo surowych kar, nadal uprawia tak niebezpieczny proceder, jeden ze skazywanych całkiem szczerze odpowiedział:

„Goły rozboju się nie boi! Majętności żadnej nie posiadam, więc nic ode mnie ani skarb, ani monopol już wziąć nie jest w stanie. Kryminału także się nie boję, bo przynajmniej dach mam nad głową i łyżkę strawy do ust, a na wolności różnie teraz bywa i nieraz człek biedy naje się do syta, a jeszcze widokiem głodnych dzieci się namęczy.”

To szczerze wyznanie wyjaśnia nam wiele zjawisk z życia wsi kresowej.

To samo dziś obserwujemy w dziedzinie płacenia podatków, nie mówiąc już o długach, zaciąganych w kasach spółdzielczych.

Chłop kresowy dziś nie płacić nie chce. O sekwestratorach i komornikach nieraz już mówi bez nienawiści i rozpacz, lecz raczej z uśmiechem na twarzy: „Niech przychodzą i biorą, jeśli coś wziąć potrafią”.

Goły ani rozboju, ani podatków się nie boi.

P. K.

TRILYSIN

TRILYSIN doprowadza włosom składniki niezbędne dla ich normalnego rozwoju. Dlatego TRILYSIN pomógł już tysiącom, a pomoże teraz i Tobie! Tg 652

Głosy polskie w w. m. Gdańsku

Jak już donosiliśmy, wedle oficjalnej statystyki władz gdańskich Polacy na terenie w. m. Gdańska skupili w ostatnich wyborach ogółem 8.325 głosów (t. j. 3,5 procent ogólnej liczby), wobec 6.743 głosów (3,14 procent ogólnej liczby), uzyskanych w wyborach poprzednich, w maju r. 1933.

Jak się te głosy polskie rozdzielają między poszczególne części wolnego miasta?

W m. Gdańsk obejmuje ogółem 5 powiatów, z tego 2 powiaty miejskie: Gdańsk-miasto i Sopot-miasto, oraz 3 powiaty wiejskie: Gdańskie Wyżyny (Danziger Höhe), Gdańskie Żuławy (Danziger Werder) i Gdańskie Niziny (Danziger Niederung).

W mieście Gdańsku lista polska skupiła w ub. niedzielę 6.348 gł., t. j. 3,9 procent ogólnej liczby wszystkich ważnych głosów. W wyborach poprzednich głosów polskich było 4.789 t. j. 3,61 procent. Przyrost głosów polskich od tego czasu wynosi 1.559.

Miasto Sopot: Polacy uzyskali teraz 779 gł., t. j. 5,2 procent ogólnej liczby, a w r. 1933 557 gł., t. j. 4,2 procent. Przyrost głosów polskich wynosi tu więc 222. Do rady miejskiej Sopotu Polacy przeprowadzili w odbywających się równocześnie wyborach komunalnych 1 swego przedstawiciela (poprzednio mieli też jednego).

Powiat Gdańskie Wyżyny: Polacy uzyskali teraz 899 gł., t. j. 4,8 procent, a w r. 1933 1.157 gł., t. j. 4,3 procent. Ubyło więc tu liście polskiej 258 głosów, a mimo to odsetek głosów polskich nieco wzrósł. Tłumaczy się to tem, że po r. 1933 skrawek pow. Gdańskie Wyżyny, obejmujący miejscowości podmiejskie Gdańska, został wcielony administracyjnie do miasta Gdańska, przez co zmniejszyła się liczba uprawnionych do głosowania w powiecie.

Powiat Gdańskie Żuławy: Polacy uzyskali teraz 271 gł., t. j. 1,03 procent, a w 1933 r. 171 gł., t. j. 0,7 procent. Przyrost głosów polskich wynosi okrągłe 100.

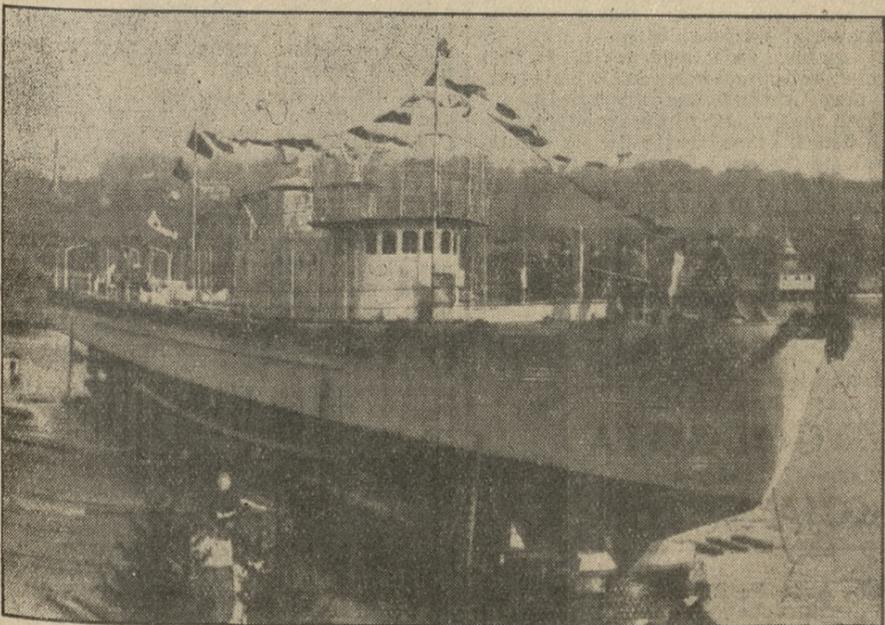
Powiat Gdańskie Niziny: Polacy uzyskali tu teraz 28 gł., t. j. 0,1 procent, a w r. 1933 — 69, t. j. 0,39 procent — stracili więc 41 głosów. Jest to powiat niemal całkowicie ziemczony.

Przyrost głosów od r. 1933 na terenie całego wolnego miasta wynosi 1582. Jest to przyrost mniejszy, niż się spodziewano, ale bądźco bądź jest to krok naprzód.

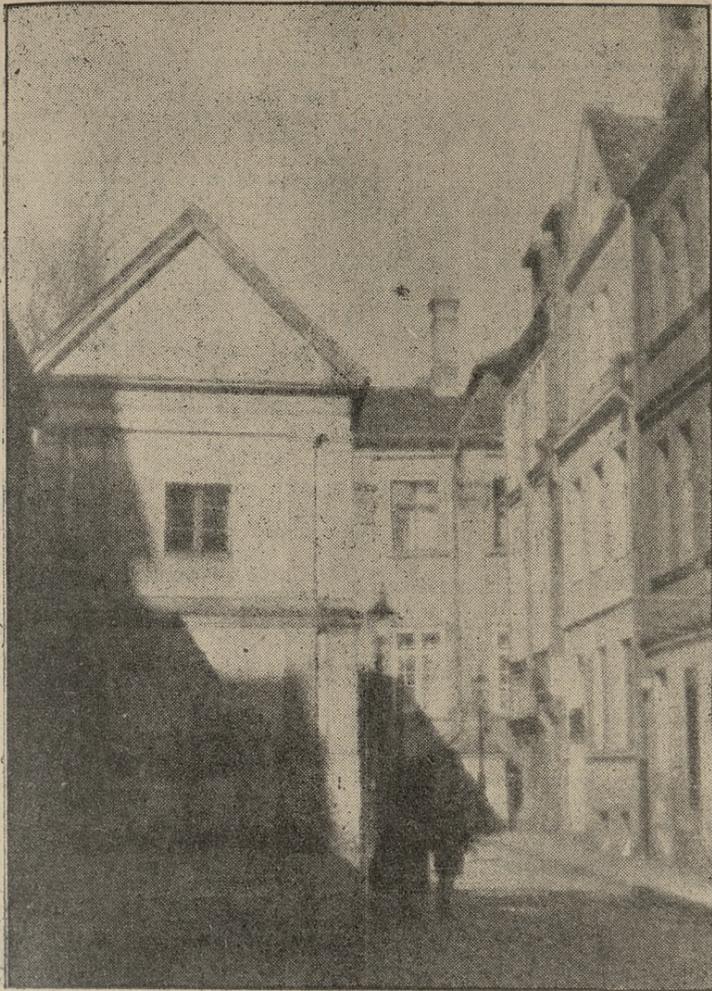
RUCH TURYSTYCZNY W SCHRONISKACH GÓRSKICH

Ministerstwo komunikacji, pragnąc mieć pełny obraz ruchu turystycznego w obrębie Karpat, przystąpiło w bież. roku do zbierania danych, dotyczących frekwencji turystów w większych schroniskach. Wykazy nadchodzą co miesiąc do wydziału turystyki, dając rzeczywisty obraz wzrostu zainteresowania turystyką górską. W Tatrach ilość osób korzystających ze schronisk w miesiącu styczniu i lutym br. wyraża się sumą 5978 turystów, w Beskidzie Śląskim — 5411 osób, w Beskidzie Wysokim — 5095 osób, w Karpatach Wschodnich ruch turystyczny jest również bardzo ożywiony, największą frekwencją cieszą się schroniska na Zaroślaku w Czarnohorze, nowowybudowane schronisko pod Pikujem w Bieszczadach, oraz w Gorganach na Przełęczy Pantyrskiej z miejsca wykazały stuprocentowe wykorzystanie. Statystykę frekwencji wydział turystyki prowadzić będzie cały rok.

NOWY NABYTEK MARYNARKI POLSKIEJ

W środę przed południem odbyło się w Modlinie w stoczni nad Wisłą uroczyste spuszczenie na wodę najnowszej konstrukcji polawiacza min „Czajka”, wybudowanego w warsztatach Państwowych Zakładów Inżynierji „Czajka” wejdzie w skład naszej wojennej floty morskiej.

Zaułek przy ulicy Koziej. Nastrojowy fragment starego Poznania według zdjęcia znanego artysty - fotografa Tadeusza Wańskiego.

Kobieta w przysłowia

Niezliczone są przysłowia i powiedzienia dotyczące kobiety. Wiele z nich głosi jej chwałę i daje wyraz uwielbieniu, lecz nie brak i takich, w których brzmi uczta złościwości a niekiedy nawet lekceważenia. Z tnienia tych różnych sentencji, można wyciągnąć wniosek co do właściwości charakteru kobiet poszczególnych krajów, przyczem jednak w wielu wypadkach uszczepliwość czy nawet złościwość można by przypisać do mianownika wyrażającego się innym znów przysłowiem, a mianowicie: „Co się lubi to się czubi”.

Sądząc z przysłów łacińskich, damy starego Rzymu odznaczały się dużą gadatliwością. Dowodem tego choćby dictum, imperativum: „Kobiecie przystoi milczenie!” Zaś pouczony widocznie doświadczeniem, Tuminitus powiada: „Nie trzeba wszystkiego wierzyć co mówią kobiety”. Mało pochlebna opinia Greków o niewiastach ujawnia powiedzenie: „Kobieta jest złem i to złem tam gorzszym, że koniecznym”. Tego samego zdania są zresztą i Turcy.

Jeżeli wierzyć przysłowiom rosyjskim, to tamtejsze „krasawice” mają dość osobliwe upodobania; lud rosyjski mówi: „Kobieta najmocniej kocha tego, kto ją najmocniej bije!” Inne przysłowie zaleca: „Babę kijem, konia batem!” Ale łagodniej już brzmi: „Miłuj kobietę jak własną duszę, lecz trząś ją jak gruszę!”

Przypisywana rasom romańskim rycerskość i galanteria w stosunku do płci pięknej staje pod znakiem zapytania, wobec takich sentencji: „Kobiety są jak kasztany — zewnątrz piękne i lśniące, wewnątrz — zepsute!” albo: „Kobiety i świece nie zawsze płoną dla tego, kto je oprowadza”. A powściągliwy i ostrożny An-

glik twierdzi: „Kobieta i szkło są stale w niebezpieczeństwie”. Ciekawy jest niewątpliwie fakt, że wszystkie prawie narody posługują się odnośnie niewiast przysłowiem: „Długie włosy (lub: długa suknia) — rozum krótki”. Oczywiście tam, gdzie niewiasty „postępowe” obcięły sobie włosy i suknie, przysłowie to straciło już rację bytu.

Pisząc na temat kobiety, warto zaznaczyć, że wymagania nowoczesne co do urody niewieściej, nie odbiegają zasadniczo od postulatów wieków minionych, które głosiły: Piękna kobieta powinna mieć siedmiokrotnie trzy wdzięki:

Trzy białe: skórę, ręce, zęby — Trzy czarne: oczy, brwi i rzęsy — Trzy czerwone: usta, paznokcie i policzki — Trzy długie i wysmukłe: ramiona, włosy, ciało — Trzy małe: nogi, uszy, zęby — Trzy szero-kie: piersi, czoło i przestrzeń między brwiami — Trzy miękkie: palce, włosy i wargi.

Zdaje się, że jury nowoczesnego „kursu piękności” nie może chyba stawiać wyższych wymagań? kr.

Zgon słynnego skrzypka Vecsey'a

Znakomity skrzypek, Węgier z pochodzenia, Franciszek Vecsey, zmarł w Rzymie po odbytej operacji. Vecsey liczył tylko 42 lata. Zaczął wczesną karierę skrzypka, gdyż mając zaledwie 6 lat, występował w Berlinie na koncercie dworskim, a później zbierał oklaski i pochwały jako „cudowne dziecko” we wszystkich stolicach świata. Triumfy Vecsey'a sięgały zenitu, gdy stał się już dojrzałym mężczyzną. Zaliczono go do najsłynniejszych i największych gwiazd estrady koncertowej. Gościł przejazdem i występował swego czasu w Warszawie, Łodzi, Krakowie, Lwowie. W pełni sławy i powodzenia wyrzekł się nagle Vecsey swej kariery i zawodu, w 1932 r. zadeklarował się jako buddysta, osiadł na stałe w Wenecji i tam oddał się kontemplacjom i praktykom buddyzmu, zaniedbując zupełnie i ostatecznie skrzypce i tournée koncertowe. Ciężka choroba zmusiła go do poddania się operacji, która zakończyła się zgonem słynnego doniedawna na obu półkulach mistrza tonów.

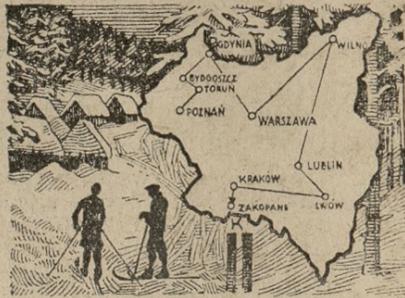
Porażenia przez prąd elektryczny

Naogół rozróżnia się porażenia dwójki rodzaju: prądem o niskim i wysokim napięciu. W wypadku porażenia prądem niskiego napięcia zmiany, które powstały w organizmie nie są spowodowane wywołaniem się ciepłem, ale polegają na oddziaływaniu energii elektrycznej na ośrodki nerwowe. Natomiast przy działaniu prądu wysokiego napięcia występują przede wszystkim oparzenia. W uniwersytecie Lipskim poczyniono szereg obserwacji, które w znacznej mierze przyczyniły się do wytłumaczenia niektórych zjawisk, mających duże znaczenie w ratownictwie w wypadkach porażenia elektrycznych u ludzi. Między innymi wyjaśniono, że ustanie czynności mózgu przy porażeniach elektrycznych spowodowane jest nie bezpośrednio przez działanie prądu, ale wskutek porażenia naczyń krwionośnych, a tem samem wstrzymania krążenia krwi. Dla tego też należy nieco inaczej, aniżeli to było przyjęte dotychczas, uskutecznić ratowanie ludzi. Dotychczas stosowano sztuczne oddychanie, wychodząc z założenia, że porażeniu ulega tylko ośrodek oddechowy. Obecnie, dzięki nowym odkryciom, zaleca się oprócz sztucznego oddychania stosowanie energicznych środków w celu pobudzenia krążenia krwi.

Sam postawił sobie pomnik

Don Antonio Fernandez był w swej ojczyźnie Hiszpanii skromnym stolarzem i przez długi czas klepał biedę. Aż mu się wreszcie sprzyrzyło; sprzedał co miał i ruszył szukać szczęścia zagranicą — w Ameryce. Tu zdobył majątek i wrócił syt chwały i milionów do ojczyzny. W rodzinnym Ferreolu podziwiano jego bogactwo, zazdrośczone mu szczęście, ale nie składano hołdów, jak się tego spodziewał. Aby wynagrodzić sobie niewdzięczność rodaków, postanowił don Antonio uczcić sam siebie. Wystawił sobie pomnik: olbrzymi pałac z kopułą, na szczycie któ-

Podróż po Polsce

A oto ZAKOPANE, hojnie przez naturę obdarzone, cieszące się wielką popularnością jako miejscowość wypoczynkowa i kuracyjna. Rodowita Zakopianka jak również „cepy” chwala sobie skuteczne środki do pielęgnacji cery: chroniący krem „MIAFLOR” i higieniczny puder „LORAN” firmy HENRYK ŻAK, Poznań.

Do życia w każdej porze roku

Pg 3484/2 373

rej stanął jego posąg z brązu. Naokoło kopuły biegł napis: „Moim początkiem jest praca, świat — moim grobem”. Na reku trzyma brązowy don Antonio reglan, u stóp jego stoi waliszka. Miljoner nie mieszka jednak w pałacu, ale kazał urządzić sobie chałupkę trzypokojową z tarcią, w której spędza dni swoje, czytając, paląc fajkę, marząc i rozmyślając o niewdzięczności rodaków. W nocy rozpała się pocholnia elektryczna na szczycie kopuły i świeci, rzucając promienie daleko w okolicy. Ściany swego pałacu udekorował miljoner tablicami z marmuru, na których kazał wyrzeć złotymi literami... swój testament, oraz filozoficzne sentencje wybrane z dzieł ulubionych autorów.

Do Ferreolu wędrują ludzie z dalszych okolic, aby podziwiać pałac oryginała, jego posąg i chałupkę, w której mieszka.

Największy na świecie kocioł parowy

Jednym z bogactw Szwecji jest nadmiar siły wodnej, dającej się przetworzyć w energię elektryczną; przeważna część zużywanego w kraju prądu pochodzi ze stacji elektryfikacyjnej „Królów-kiego” Związku Wodospadów” w Västerås. Stacja ta, która większą część roku pracuje jedynie ulamkiem siły swych maszyn, gotowa jest w razie potrzeby natychmiast przejąć na siebie robotę każdej unteruchomionej czy to z powodu suszy, czy też innego defektu hydraulicznej stacji elektryfikacyjnej. Obecnie konstruuje się dla Västerås kocioł parowy kolosalnych rozmiarów i specjalnego typu, mogący w minimalnym czasie wytworzyć pełną pojemność pary potrzebnej dla olbrzymiego generatora elektrycznego. Nowy kocioł stanie obok swego poprzednika w osobnej hali. Podłożysz ogień pod ten kocioł rano, można osiągnąć w nim pełne ciśnienie w ciągu dwóch minut. Urządzenie paleniska pozwala na używanie tak ropy, jak i sproszkowanego węgla.

W szkole

— Kto z was może mi powiedzieć, gdzie poniosł Napoleon pierwszą klęskę?
— Na stronie 135! (Le Bire)

Dziś Junosza-Stepowski w Teatrze Nowym

Dzisiaj ukaże się w Poznaniu po raz pierwszy po niebezpiecznej swej chorobie Junosza - Stepowski, jeden z najwybitniejszych artystów sceny polskiej, jeden z tych, którego nazwisko na afiszu wywiera wpływ magiczny, stanowi chlubę w historii teatru polskiego. Jaki oddźwięk, znajduje kunszt tego wielkiego aktora w całej Polsce, świadczy najmowniej gorące zainteresowanie się i serdeczna troska w czasie niedawnej jego choroby, niezliczonych wielbicieli Junosza - Stepowskiego. Poznań niemierniej jak inne miasta, zrosł się z tym genialnym artystą.

Kreacje jego, przyjmowane zawsze z największym podziwem i entuzjazmem, żyją wśród nas i przejdą w potomność. Nie wiec dziwnego, że zapowiedź występu mistrza sceny polskiej obudziła tak żywe zainteresowanie, poruszyła co najkulturalniejsze sfery naszego miasta.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że trzy gościnne występy w Teatrze Nowym zamieniają się w spontaniczną owację, zgotowaną artyście, który sztuce aktora wznosił na najwyższe wyżyny. Junosza - Stepowski wystąpi tylko trzy razy, t. j. dzisiaj, oraz w piątek i w sobotę w niezrównanej swej kreacji barona Würtza w „Azaisie”.

Allan Bell, 12-letni tambormajor w szkole wojskowej księcia Yorku, ćwiczy energicznie, przygotowując swoją orkiestrę na wielką paradę jubileuszu króla angielskiego

Podróże imaginacyjne jako metoda nauczania

Dwie średnie szkoły londyńskie wprowadziły ostatnio oryginalną metodę nauczania geografii zapomocą podróży imaginacyjnych okrętem. W klasach szkoły wywieszono są dużych rozmiarów fotografie okrętu, odbywającego właśnie daleką podróż morską, a uczniowie otrzymują od kapitana i oficerów okrętu listy z opisami i wrażeniami z każdego portu, do którego okręt przybija. Jednocześnie nauczyciel geografii, studjuje z chłopcami na mapie kraje i morza, zwiedzane przez ów okręt. Gdy statek powraca do Londynu, uczniowie szkoły zaproszeni są na pokład i zwiedzają dokładnie urządzenia okrętowe. W czasie tej wizyty wolno im zadawać załodze pytania dotyczące odbytej podróży, a rodzaj pytań świadczy ma o ich inteligencji i sportretawczości, oraz o korzyści jakie odnieśli z dokładnego poznania trasy podróży i jej geograficznych warunków. Nowa metoda nauczania geografii zainteresowała się Brytyjskie Towarzystwo Geograficzne, które projektuje zastosowanie jej w całej Anglii. Trzeba przyznać, iż jest to metodą bardzo interesującą i warto, aby tytułem próby zastosowano ją w naszych szkołach.

